

лечината на морския хоризонтъ тя съгледа грамаденъ стълбъ отъ пушекъ, който се издигаше високо надъ морето и се разпилъваше въ тъмни облаци по ясното небе. Ескадрата се насочи къмъ него. Това бѣ островниятъ вулканъ Танерифъ.

Привечеръ ескадрата хвърли котва предъ острова, за да си набави прѣсна вода. Следъ тридневна престояване тукъ, тя отново потегли на югъ.

Отминаха Канарскитѣ острови. Отлѣво се провидѣ африканскитѣ брѣгъ. Следъ нѣколко дни и той се изгуби отъ очитѣ на моряцитѣ. Тѣ отново се намѣриха въ безбрѣжния просторъ на океана.

Продължителното пътуване ставаше уморително, а съ приближаването къмъ екватора настѣпваха все по-голѣми и по-голѣми горещини, които правѣха умората по-мжчно поносима. Слънцето все по-силно и по-силно припичаше; въздухътъ се нагрѣваше като въ пещъ, а нажеженитѣ синджири на котвитѣ просто обгаряха ржцетѣ на моряцитѣ. Всѣки търсѣше сѣнка да се подслони, но и сѣнката малко помагаше.

Следъ мжчителнитѣ горещи дни се заредиха дни дѣждовни. Кувертитѣ на нѣкои отъ корабитѣ протекоха въ помѣщенията за провизии, и провизиитѣ почнаха да овлѣхватува. Близу два месеца корабитѣ се намираха подъ непрекъснати дѣждове. Съ голѣмъ трудъ моряцитѣ успѣваха да изхвърлятъ водата, която не се доизтичаше отъ кувертитѣ и образуваше по тѣхъ цѣли гѣлове. Особено се влошаваше положението на ескадрата, когато силни бури мѣтаха корабитѣ като леки перушинки въ разни страни, готови всѣки моментъ да ги принесатъ въ жертва на разярения океанъ. Двамата свещеници, които Магеланъ бѣ взелъ съ себе си, по нѣколко пѣти въ день, а по нѣкога и нощемъ, отслужваха молебни и отправяха горещи молитви за милостъ и спасение.